YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (kuudes jaosto)

8 päivänä huhtikuuta 2008 *

Asiassa C-503/07 P,

jossa on kyse yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 14.11.2007,

Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH, kotipaikka Aachen (Saksa), edustajinaan Rechtsanwalt H. Posser ja Rechtsantwalt S. Altenschmidt,

valittajana,

ja jossa valittajan vastapuolina ja muina osapuolina ovat

Fels-Werke GmbH, kotipaikka Goslar (Saksa), ja

Spenner-Zement GmbH & Co. KG, kotipaikka Erwitte (Saksa),

kantajina ensimmäisessä oikeusasteessa, ja

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään U. Wölker, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja L. Bay Larsen sekä tuomarit P. Kūris ja C. Toader (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: J. Mazák,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon valittajan hakemuksen käsitellä asia nopeutetussa menettelyssä yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 62 a artiklan nojalla,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Valituksellaan Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (jäljempänä Saint-Gobain Glass Deutschland) vaatii yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan Euroopan yhtei-

söjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-28/07, Fels-Werke ym. vastaan komissio, 11.9.2007 antaman määräyksen (jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti tutkimatta Saint-Gobain Glass Deutschlandin nostaman kanteen, joka koski kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kansallisesta jakosuunnitelmasta, jonka Saksan liittotasavalta oli ilmoittanut ajanjaksolle 2008–2012, 29.11.2006 tehdyn komission päätöksen K(2006) 5609 (jäljempänä riidanalainen päätös) osittaista kumoamista.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kaupan järjestelmän toteuttamisesta yhteisössä ja neuvoston direktiivin 96/61/EY muuttamisesta 13.10.2003 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/87/EY (EUVL L 275, s. 32) 1 artiklassa perustetaan tällainen järjestelmä (jäljempänä päästöoikeuksien kaupan järjestelmä) 1.1.2005 lukien kasvihuonekaasupäästöjen ja erityisesti hiilidioksidipäästöjen vähentämiseksi sekä kustannustehokkaasti että taloudellisesti.

3 Direktiivin 2003/87 2 artiklan mukaan direktiiviä sovelletaan sen liitteessä I luetelluista toiminnoista aiheutuviin päästöihin, ja näihin kuuluvat lasin valmistukseen tarkoitetut laitokset.

4 Direktiivin 2003/87 11 artiklassa säädetään päästöoikeuksien ensimmäisestä jakokaudesta vuosiksi 2005–2007 (jäljempänä ensimmäinen jakokausi), sitten toisesta jakokaudesta vuosiksi 2008–2012 (jäljempänä toinen jakokausi).

5 Edellytykset ja menettelyt, joiden mukaan toimivaltaiset kansalliset viranomaiset myöntävät kansallisen jakosuunnitelman perusteella päästöoikeuksia laitosten toiminnanharjoittajille näiden kahden jakokauden aikana, täsmennetään direktiivin 2003/87 9–11 artiklassa.

6 Direktiivin 2003/87 9 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Kunkin jäsenvaltion on jokaista 11 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettua kautta varten laadittava kansallinen suunnitelma, jossa esitetään päästöoikeuksien kokonaismäärä, jonka jäsenvaltio aikoo kyseiseksi kaudeksi myöntää, sekä se, miten sen on tarkoitus nämä oikeudet jakaa. Suunnitelman laatimisessa on käytettävä objektiivisia ja avoimia perusteita, mukaan lukien liitteessä III luetellut perusteet, ja siinä on otettava asianmukaisesti huomioon yleisön huomautukset. – –”

7 Direktiivin 2003/87 9 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa jäsenvaltiot velvoitetaan julkistamaan kansallinen jakosuunnitelma ja ilmoittamaan siitä Euroopan yhteisöjen komissiolle ja muille jäsenvaltioille kunkin jakokauden osalta.

8 Kyseisen direktiivin 9 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltion tehtyä 1 kohdan mukaisen ilmoituksen kansallisesta jakosuunnitelmasta komissio voi kolmen kuukauden kuluessa hylätä suunnitelman tai sen osan sillä perusteella, että se ei ole liitteessä III lueteltujen perusteiden tai 10 artiklan mukainen. Jäsenvaltio voi tehdä 11 artiklan 1 tai 2 kohdan mukaisen päätöksen vain, jos komissio hyväksyy ehdotetut muutokset. Komission on perusteltava hylkäävä päätös.”

9 Direktiivin 2003/87 10 artiklan mukaan jäsenvaltioiden on myönnettävä vähintään 95 prosenttia päästöoikeuksista maksutta ensimmäiseksi jakokaudeksi.

10 Direktiivin 2003/87 11 artiklassa, joka koskee päästöoikeuksien jakamista ja myöntämistä, säädetään seuraavaa:

”1. Kunkin jäsenvaltion on päätettävä 1 päivänä tammikuuta 2005 alkavaa kolmivuotiskautta varten myönnettävien päästöoikeuksien kokonaismäärästä ja päästöoikeuksien jakamisesta kunkin laitoksen toiminnanharjoittajalle. Päätös on tehtävä vähintään kolme kuukautta ennen kauden alkamista, ja sen on perustuttava 9 artiklan nojalla laadittuun kansalliseen jakosuunnitelmaan ja oltava 10 artiklan mukainen, ottaen asianmukaisesti huomioon yleisön huomautukset.

2. Kunkin jäsenvaltion on päätettävä 1 päivänä tammikuuta 2008 alkavaa viisivuotiskautta ja kutakin sitä seuraavaa viisivuotiskautta varten myönnettävien päästöoikeuksien kokonaismäärästä ja aloitettava menettely päästöoikeuksien jakamiseksi kunkin laitoksen toiminnanharjoittajalle. Päätös on tehtävä vähintään 12 kuukautta ennen kunkin kauden alkamista ja sen on perustuttava 9 artiklan nojalla laadittuun kyseisen jäsenvaltion kansalliseen jakosuunnitelmaan ja oltava 10 artiklan mukainen, ottaen asianmukaisesti huomioon yleisön huomautukset.

3. 1 tai 2 kohdan mukaisesti tehdyissä päätöksissä on noudatettava Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 87 ja 88 artiklan vaatimuksia. Jakopäätöksiä tehdessään jäsenvaltioiden on otettava huomioon se, että päästöoikeuksia on oltava uusien osallistujien saatavilla.

– –”

11 Direktiivin 2003/87 liitteessä III mainitaan yksitoista kansallisiin jakosuunnitelmiin sovellettavaa perustetta.

12 Kyseisessä liitteessä olevat perusteet 5 ja 10 kuuluvat seuraavasti:

”5. Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja etenkin sen 87 ja 88 artiklan vaatimusten mukaisesti suunnitelma ei saa syrjiä eri yrityksiä tai aloja toisiinsa nähden siten, että suosittaisiin aiheettomasti tiettyjä yrityksiä tai toimintoja.

– –

10. Suunnitelmaan on sisällyttävä luettelo tämän direktiivin kattamista laitoksista ja päästöoikeuksista, jotka niille kullekin aiotaan myöntää.”

13 Direktiivin 2003/87 13 artiklan 1 kohdan mukaan päästöoikeudet ovat voimassa yksinomaan sinä ajanjaksona aiheutuvien päästöjen osalta, jolle ne on myönnetty.

Asian tausta

14 Valituksenalaisesta määräyksestä ilmenee, että kantaja on Porzissa toimivan lasinvalmistuslaitoksen toiminnanharjoittaja. Sille myönnettiin Umweltbundesamtin

(liittovaltion ympäristövirasto) 16.12.2004 tekemällä päätöksellä tämän laitoksen, joka oli otettu käyttöön vuosina 2003 ja 2004, yhtä osaa varten päästöoikeuksia ensimmäiseksi jakokaudeksi (2005–2007) Saksan kansallisen jakosuunnitelman (jäljempänä SKJ I) ja päästöoikeuksien jakamisesta ajanjaksolle 2005–2007 26.8.2004 annetun lain (Zuteilungsgesetz 2007; BGBl. 2004 I, s. 2211; jäljempänä vuoden 2007 ZuG) 8 §:n perusteella.

15 Vuoden 2007 ZuG:n 8 §:n 1 momentin toisen virkkeen nojalla asianomainen laitos vapautettiin täytäntöönpanokertoimen (Erfüllungsfaktor) soveltamisesta 12 vuoden ajaksi sen käyttöönottamisvuodesta lukien.

16 Vuoden 2007 ZuG:n 2 §:n mukaisesti kyseisen lain merkityksellisiä säännöksiä sovelletaan yksinomaan ensimmäiseen jakokauteen, jollei päinvastaisista erityissäännöistä muuta johdu.

17 Lisäksi kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kaupan järjestelmän toteuttamisesta yhteisössä annetun direktiivin 2003/87/EY täytäntöönpanosta 8.7.2004 annetun lain (Gesetz zur Umsetzung der Richtlinie 2003/87/EG über ein System für den Handel mit Treibhausgasemissionszertifikaten in der Gemeinschaft; BGBl. 2004 I, s. 1578; jäljempänä TEHG) 7 §:ssä säädetään muun muassa, että kullekin jakokaudelle vahvistettu kansallinen jakosuunnitelma muodostaa jakolain perustan ja että jakaminen perustuu tähän lakiin.

18 TEHG:n 9 §:n 1 momentin mukaan kaikki laitosten toiminnanharjoittajat voivat saada päästöoikeuksia jakolaissa vahvistettujen edellytysten mukaisesti. Tämän säännöksen 2 momentin mukaan jakaminen suoritetaan sen toiminnan mukaan, jota tiettynä jakokautena harjoitetaan.

19 TEHG:n 10 §:n 1 momentissa säädetään lopuksi, että päästöoikeuksien jakaminen edellyttää aina kirjallisen hakemuksen tekemistä toimivaltaisille viranomaisille.

20 Saksan liittotasavalta ilmoitti 4.7.2006 komissiolle direktiivin 2003/87 9 artiklan 1 kohdan mukaisesti kansallisen jakosuunnitelmansa toiselle jakokaudelle (jäljempänä SKJ II).

21 SKJ I:n tavoin SKJ II:ssa ja sen 6.1 luvussa vahvistetaan yleinen jakosääntö, jota sovelletaan olemassa oleviin laitoksiin (Bestandsanlagen), jotka on otettu käyttöön ennen 31.12.2002. Kun on kyse teollisuuslaitoksista, sovellettava täytäntöönpanokerroin on 0,9875.

22 Lisäksi SKJ II:n 6.2 luvussa täsmennetään otsikon ”Vuoden 2007 ZuG:n 8 §:ään perustuva jakaminen” alla, että tämän jälkimmäisen säännöksen nojalla täytäntöönpanokerrointa ei sovelleta laskettaessa niiden päästöoikeuksien määrää, jotka on tarkoitettu laitoksille, jotka on otettu käyttöön 1.1.2003–31.12.2004, 12 vuoden ajan tästä käyttöönottamisesta lukien.

23 Komissio hylkäsi riidanalaisella päätöksellä osittain SKJ II:n. Tämän päätöksen 1 artiklan 2 kohdassa komissio totesi, että SKJ II:n 6.2 luvussa kuvaillut jakosäännöt erityisesti otsikon ”Vuoden 2007 ZuG:n 8 §:ään perustuva jakaminen” alla olivat ristiriidassa direktiivin 2003/87 liitteessä III olevan perusteen 5 kanssa, koska ne merkitsivät perusteetonta etua asianomaisille laitoksille suhteessa muihin olemassa oleviin vastaaviin laitoksiin, joihin sovellettiin yleistä jakotapaa.

24 Komissio katsoi nimittäin, että päästöoikeuksien jakaminen maksutta tiettyjä toimintoja varten lievempää ja näin ollen suotuisampaa täytäntöönpanokerrointa soveltamalla merkitsi valikoivaa taloudellista etua tietyille yrityksille, mikä saattoi vääristää tai uhata kilpailua ja vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan ja näin ollen muodostaa EY 87 ja EY 88 artiklan vastaisen valtiontuen.

25 Komissio myönsi yksinomaan, että yhtenä tiettynä jakokautena päästöoikeuksien jakaminen olemassa oleville laitoksille voitiin suorittaa tavoilla, jotka poikkesivat direktiivin 2003/87 3 artiklan h kohdassa tarkoitettuihin ”uusin osallistujiin”, joiden todetaan tässä direktiivissä tällä tavoin muodostavan erityisen luokan, sovellettavista tavoista. Tällaisen erilaisen kohtelun oikeuttamisperustetta ei sen mukaan kuitenkaan enää ollut seuraavana jakokautena, kun alkuperäisestä ”uudesta osallistujasta” tuli olemassa oleva laitos, jonka osalta oli käytettävissä tietoja, jotka olivat verrattavissa olemassa olevien laitosten tietoihin.

26 Riidanalaisen päätöksen 2 artiklan 2 kohdassa komissio totesi, että se ei vastustaisi SKJ II:ta, jos Saksan liittotasavalta syrjintää välttäen tekisi siihen seuraavat muutokset ja ilmoittaisi ne komissiolle:

”2. Ensimmäisen jakokauden jakotakuita, jotka kuvataan [SKJ II:n] 6.2 luvussa otsikoiden ”Vuoden 2007 ZuG:n 11 §:n mukaiset täydentävät uudet laitokset” ja ”Vuoden 2007 ZuG:n 8 §:ään perustuva jakaminen” alla – –, ei päästöoikeuksia myönnettäessä pidä soveltaa siten, että suositaan asianomaisia laitoksia verrattuna muihin vastaaviin olemassa oleviin laitoksiin, joihin sovelletaan yleistä jakotapaa, joka vahvistetaan kyseisessä kansallisessa jakosuunnitelmassa. Toisin sanoen asianomaisiin laitoksiin on sovellettava samaa täytäntöönpanokerrointa kuin muihin vastaaviin olemassa oleviin laitoksiin – –.”

Valituksenalainen määräys

27 Kantaja nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 7.2.2007 jättämällään kannekirjelmällä kanteen riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi.

28 Samana päivänä jättämällään erillisellä asiakirjalla kantaja pyysi niin ikään, että asia käsiteltäisiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 76 a artiklassa säädetyn nopeutetun menettelyn mukaisesti. Komissio vastusti 23.2.2007 jättämällään kirjeellä asian nopeutettua käsittelyä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 7.6.2007 tekemällä päätöksellä hakemus nopeutetusta menettelystä hyväksyttiin.

29 Komissio esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 23.3.2007 jättämällään asiakirjalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla oikeudenkäyntiväitteen edellä mainitusta kanteesta, ja kantaja esitti tästä huomautuksensa 12.4.2007.

30 Kannekirjelmässään kantaja vaati, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohdan sikäli kuin sen mukaan SKJ II:n 6.2 luvussa otsikoiden ”Vuoden 2007 ZuG:n 11 §:n mukaiset täydentävät uudet laitokset” ja ”Vuoden 2007 ZuG:n 8 §:ään perustuva jakaminen” alla kuvatut ensimmäisen jakokauden jakotakuut ovat ristiriidassa direktiivin 2003/87 kanssa

– kumoaa riidanalaisen päätöksen 2 artiklan 2 kohdan sikäli kuin tässä säännöksessä asetetaan velvoitteita (Vorgaben) Saksan liittotasavallalle SKJ II:n 6.2 luvussa otsikoiden ”Vuoden 2007 ZuG:n 11 §:n mukaiset täydentävät uudet laitokset” ja ”Vuoden 2007 ZuG:n 8 §:ään perustuva jakaminen” alla kuvattujen ensimmäisen jakokauden jakotakuiden soveltamisen osalta ja sikäli kuin tässä säännöksessä velvoitetaan soveltamaan täytäntöönpanokerrointa, jota sovelletaan muihin vastaaviin olemassa oleviin laitoksiin

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

31 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti valituksenalaisella määräyksellä kanteen tutkimatta ja katsoi, että riidanalainen päätös ei koskenut erikseen erityisesti kantajaa EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla, koska se ei ollut riidanalaisen päätöksen adressaatti.

32 Tämän päätelmän tueksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen määräyksen 59 kohdassa muun muassa, että riidanalainen päätös on yleisesti sovellettava toimi, koska sitä sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin ja sen oikeusvaikutukset kohdistuvat yleisesti ja abstraktisti määriteltyihin henkilöryhmiin. Riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohta ja 2 artiklan 2 kohta koskevat sen mukaan kaikkia SKJ II:n 6.2 luvussa vahvistetuissa säännöissä yleisesti ja abstraktisti tarkoitettuja ja direktiivin 2003/87 liitteen I nojalla päästöoikeuksien kaupan järjestelmään kuuluvilla talouden aloilla toimivia laitosten toiminnanharjoittajia. Näin ollen näiden säännösten valossa ja tämän vaikuttamatta näille toiminnanharjoittajille tunnusomaisten erityispiirteiden olemassaoloon päätös vaikuttaa niihin samalla tavoin ja ne ovat samassa tilanteessa.

33 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti seuraavaksi, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jolle päätöstä ei ole osoitettu, voi väittää, että päätös koskee sitä erikseen EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla ainoastaan, jos se vaikuttaa sen oikeudelliseen asemaan sille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella se erottuu kaikista muista ja se voidaan yksilöidä se samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (asia 25/62, Plaumann v. komissio, tuomio 15.7.1963, Kok. 1963, s. 197, 223, Kok. Ep. I, s. 181; asia C-309/89, Codorniu v. neuvosto, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853, Kok. Ep. XV, s. I-177, 20 kohta; asia C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomio 25.7.2002, Kok. 2002, s. I-6677, 36 kohta ja asia C-263/02 P, komissio v. Jégo-Quéré, tuomio 1.4.2004, Kok. 2004, s. I-3425, 45 kohta).

34 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tämän osalta, että pelkästään se, että yleisesti sovellettavalla toimella voi olla erilaisia konkreettisia vaikutuksia niille eri oikeussubjekteille, joihin sitä sovelletaan, ei ole omiaan erottamaan näitä oikeussubjekteja kaikista muista toimijoista, joita asia koskee, kun tämän toimen soveltaminen perustuu objektiivisesti määriteltyyn tilanteeseen.

35 Valituksenalaisen määräyksen 61 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että esillä olevassa asiassa kantajia ei todellakaan yksilöity niille tunnusomaisten erityispiirteiden takia, vaan päätös vaikutti niihin samalla tavoin kuin kaikkiin muihin laitosten toiminnanharjoittajiin, joihin sovelletaan samoja kansallisia ja yhteisön säädöksiä ja jotka ovat samassa tilanteessa. Kantajat voisivat näin ollen väittää riidanalaisen päätöksen koskevan niitä ainoastaan niiden sen objektiivisen erityispiirteen vuoksi, joka koskee sitä, että ne ovat toiminnanharjoittajia, joita SKJ II:n 6.2 luvussa olevat säännöt koskevat ja jotka toimivat direktiivin 2003/87 liitteen I kattamilla aloilla.

36 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi lisäksi valituksenalaisen määräyksen tässä samassa kohdassa, että kantajien esittämillä väitteillä ei voitu asettaa tätä arviointia kyseenalaiseksi.

37 Se katsoi erityisesti valituksenalaisen määräyksen 65 kohdassa, että väitettä, jonka mukaan Saint-Gobain Glass Deutschland kuuluu henkilöiden suljettuun joukkoon, koska se kuuluu toiminnanharjoittajiin, jotka pyysivät ja saivat päästöoikeuksia ajanjaksoksi 2003–2004 vuoden 2007 ZuG:n 8 §:n 1 momentin nojalla, ei voida hyväksyä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tämän osalta ensiksi, että Saint-Gobain Glass Deutschland ei ollut täsmentänyt tämän väitetyn toiminnanharjoittajien suljetun joukon koostumusta eikä esittänyt todisteita siitä. Se ei siis ollut liittänyt asiakirja-aineistoon luetteloa toiminnanharjoittajista, joihin sovellettiin vuoden 2007 ZuG:n 8 §:n 1 momenttia, toisin kuin kaksi muuta kantajaa.

38 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti lisäksi, että se, että riidanalaisen toimenpiteen toteuttamishetkellä on mahdollista määritellä jollakin tarkkuudella niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin toimenpidettä sovelletaan, tai jopa yksilöidä nämä oikeussubjektit, ei mitenkään merkitse sitä, että toimenpide koskisi näitä oikeussubjekteja erikseen, jos on selvää, että toimenpidettä sovelletaan siinä objektiivisesti määritellyn oikeudellisen tai tosiasiallisen tilanteen perusteella (asia C-451/98, Antillean Rice Mills v. neuvosto, tuomio 22.11.2001, Kok. 2001, s. I-8949, 52 kohta).

39 Tässä tilanteessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että Saint-Gobain Glass Deutschland ei ollut osoittanut, että riidanalainen päätös koski sitä erikseen sen vuoksi, että se väitti kuuluvansa toiminnanharjoittajien suljettuun joukkoon.

40 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi myös, että direktiivin 2003/87 tavoitteista, kun niitä tarkastellaan sen johdanto-osan viidennen perustelukappaleen valossa, liitteessä III olevasta perusteesta 5 tai muista kyseisen direktiivin säännöksistä ei ilmene, että laitosten toiminnanharjoittajille annetaan takuu siitä, että niihin sovelletaan tiettyä jakotapaa, tai että ne saavat tietyn määrän kasvihuonekaasujen päästöoikeuksia erityisesti, kun tämä väitetty takuu liittyy useisiin jakokausiin.

Direktiivin 2003/87 11 artiklan 1 ja 2 kohdassa, tarkasteltuina yhdessä tämän direktiivin 9 artiklan 1 kohdan ja 13 artiklan 1 kohdan kanssa, tehdään päinvastoin selvä ero ensimmäisen ja toisen jakokauden välillä ja rajoitetaan myönnettyjen päästöoikeuksien voimassaolo yhteen jakokauteen, mikä merkitsee, että jäsenvaltioiden on tehtävä erillisiä jakopäätöksiä kullekin kaudelle.

Asianosaisten vaatimukset

41 Valituksellaan Saint-Gobain Glass Deutschland vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen määräyksen sikäli kuin se koskee valittajaa

– kumoaa riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohdan sikäli kuin tässä säännöksessä todetaan SKJ II:n 6.2 luvussa kuvatut ensimmäisen päästökauppakauden jakotakuut yhteensopimattomiksi direktiivin 2003/87 kanssa

– kumoaa riidanalaisen päätöksen 2 artiklan 2 kohdan sikäli kuin yhtäältä tässä säännöksessä asetetaan velvoitteita Saksan liittotasavallalle SKJ:n 6.2 luvussa kuvattujen ensimmäisen päästökauppakauden jakotakuiden soveltamisen osalta, ja toisaalta sikäli kuin tässä säännöksessä velvoitetaan soveltamaan samaa täytäntöönpanokerrointa kuin muihin vastaaviin olemassa oleviin laitoksiin

– toissijaisesti kumoaa valituksenalaisen määräyksen ja palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

42 Komissio vaatii ensisijaisesti, että valitus jätetään tutkimatta, ja toissijaisesti, että se hylätään perusteettomana. Se vaatii niin ikään, että valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valitus

43 Valituksensa tueksi Saint-Gobain Glass Deutschland esittää kaksi valituksenalaisen määräyksen kumoamisperustetta, jotka perustuvat menettelyllisten oikeuksien loukkaamiseen ja EY 230 artiklan neljännen kohdan rikkomiseen.

44 Työjärjestyksen 119 artiklan mukaan on niin, että jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton, yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella julkisasiamiestä kuultuaan hylätä valituksen perustellulla määräyksellä.

45 Yhteisöjen tuomioistuin katsoo, että esillä olevassa asiassa tilanne on tämä ja että, kun otetaan huomioon tämän määräyksen antaminen, nopeutettua menettelyä koskevasta hakemuksesta ei ole syytä lausua.

Valituksen tutkittavaksi ottaminen

46 Komissio katsoo, että valittajalla ei ole enää oikeussuojan tarvetta, sillä riidanalaisen päätöksen säännösten kumoamisella valituksen yhteydessä ei ole oikeusvaikutuksia, koska komissio teki 26.10.2007 päätöksen K(2007) 5258, jolla se hyväksyi Saksan liittotasavallan lainsäädäntöönsä tekemät muutokset, ja erityisesti koska yhteen täytäntöönpanokertoimeen perustuva järjestelmä korvattiin toisella järjestelmällä.

47 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksensä 54 a artiklan nojalla esittämästä pyynnöstä komissio toimitti sille edellä mainitun päätöksen.

48 Tämän osalta on muistutettava, että yhteisöjen tuomioistuin voi jättää valituksen tutkimatta, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion jälkeisen tapahtuman vuoksi tuomio ei enää ole valittajan kannalta epäedullinen. Valittajalla on nimittäin oikeussuojan tarve vain, jos valituksen lopputulos voi tuottaa valittajalle etua (ks. asia C-19/93 P, Rendo ym. v. komissio, tuomio 19.10.1995 (Kok. 1995, s. I-3319, 13 kohta ja asia C-111/99 P, Lech-Stahlwerke v. komissio, määräys 25.1.2001, Kok. 2001, s. I-727, 18 kohta).

49 Esillä olevassa asiassa on todettava, että päätös, johon komissio vetoaa osoittaakseen valittajan oikeussuojan tarpeen puuttumisen, ei yhtäältä korvaa riidanalaista päätöstä eikä siinä toisaalta mainita kuin riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohtaan liittyvät muutokset.

50 Valittaja kiistää kuitenkin myös toteamukset, jotka koskevat ensimmäisen jakokauden jakotakuiden yhteensopimattomuutta direktiivin 2003/87 kanssa ja jotka esitetään riidanalaisen päätöksen 2 artiklan 2 kohdassa, koska tässä säännöksessä yhtäältä asetetaan velvoitteita päätöksen adressaattina olevalle jäsenvaltiolle SKJ II:n 6.2 luvussa kuvattujen ensimmäisen päästökauppakauden jakotakuiden soveltamisen osalta ja toisaalta velvoitetaan tämä valtio soveltamaan samaa täytäntöönpanokerrointa kuin muihin vastaaviin olemassa oleviin laitoksiin.

51 Tässä tilanteessa ja täydentävien tietojen puuttuessa yhteisöjen tuomioistuin ei voi todeta komission pyytämällä tavalla, että Saint-Gobain Glass Deutschlandilla ei ole oikeussuojan tarvetta tämän valituksen yhteydessä.

52 Komission esittämä oikeudenkäyntiväite on näin ollen hylättävä.

Menettelyllisten oikeuksien loukkaamista koskeva ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

53 Saint-Gobain Glass Deutschland väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin loukkasi valituksenalaisella määräyksellä sekä oikeutta oikeudenmukaiseen

oikeudenkäyntiin että oikeutta tulla kuulluksi. Se väittää tämän osalta muun muassa, että asian asianosaisilla on oltava mahdollisuus ilmaista kantansa kaikista tosiseikoista tai oikeudellisista seikoista, joilla on merkitystä asian ratkaisemiseksi.

54 Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perusti määräyksensä lähinnä siihen, että valittaja ei ollut täsmentänyt sen toiminnanharjoittajien suljetun joukon koostumusta, johon se vetosi, jotta riidanalaisen päätöksen katsottaisiin koskevan sitä erikseen, eikä myöskään esittänyt tätä koskevia todisteita. Saint-Gobain Glass Deutschland väittää kuitenkin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei pyytänyt sitä toimittamaan asianomaisten toiminnanharjoittajien luetteloa. Tästä seuraa sen mukaan, että se ei voinut esittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle perusteluja siitä, että se ei ollut toimittanut tällaista luetteloa.

55 Valittaja katsoo tämän osalta, että sillä ei ollut mitään syytä toimittaa kyseessä olevaa luetteloa, jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei nimenomaisesti pyytänyt sitä tekemään näin. Lisäksi sellaisten toimijoiden suljettuun joukkoon kuuluminen, joihin riidanalaisen päätöksen tekeminen vaikuttaa, perustuu sen mukaan suoraan kansallisen lainsäädännön rakenteeseen eikä siis riipu asianomaisten toimijoiden luettelon esittämisestä.

56 Saint-Gobain Glass Deutschland väittää myös, että sen oli mahdotonta toimittaa tällaista luetteloa, koska Umweltbundesamt ei voinut hyväksyä tällaista pyyntöä tietosuojaan liittyvistä syistä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi sen sijaan voinut vapaasti määrätä prosessinjohtotoimesta tai asian selvittämistoimesta. Jos näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi esittänyt tällaisen pyynnön, Saksan liittotasavalta olisi toimittanut luettelon, joka osoittaa valittajan kuuluvan toiminnanharjoittajien suljettuun joukkoon.

57 Komissio katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei loukannut valittajan menettelyllisiä oikeuksia valituksenalaisella määräyksellä.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

58 Aluksi on todettava, että toisin kun valittaja näyttää katsovan, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi vain ylimääräisesti, että Saint-Gobain Glass Deutschland ei ollut toimittanut sellaisten toiminnanharjoittajien luetteloa, joihin riidanalainen päätös vaikuttaa, osoittaakseen, että päätös koski sitä erikseen.

59 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi ensinnäkin valituksenalaisen määräyksen 61 kohdassa, että riidanalainen päätös ei koskenut kantajia erikseen ja että ensimmäiselläkään niiden esittämällä väitteellä ei voitu kyseenalaistaa tätä arviointia.

60 Erityisesti vastauksena tiettyihin Saint-Gobain Glass Deutschlandin esittämiin väitteisiin, jotka perustuivat siihen, että se väitti kuuluvansa niiden toiminnanharjoittajien suljettuun joukkoon, joita riidanalainen päätös koskee, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti valituksenalaisen määräyksen 65 kohdassa, että se, että on mahdollista määritellä jollakin tarkkuudella niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin kyseisen päätöksen riidanalaista toimenpidettä sovelletaan, tai jopa yksilöidä nämä oikeussubjektit, ei mitenkään merkitse sitä, että tämä toimenpide koskisi näitä oikeussubjekteja erikseen, jos on selvää, että toimenpidettä sovelletaan asianomaisessa päätöksessä objektiivisesti määritellyn oikeudellisen tai tosiasiallisen tilanteen perusteella.

61 Tässä asiayhteydessä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että Saint-Gobain Glass Deutschland ei ollut täsmentänyt tämän väitetyn toiminnanharjoittajien suljetun joukon koostumusta eikä esittänyt todisteita siitä. Se totesi näin ollen vain ylimääräisesti, että kantaja ei ollut liittänyt asiakirja-aineistoon toiminnanharjoittajien luetteloa, toisin kuin muut kantajat.

62 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan väitteet, jotka koskevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöksen ylimääräisiä perusteluja, eivät voi merkitä tämän päätöksen kumoamista, joten ne ovat tehottomia (yhdistetyt asiat C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, tuomio 28.6.2005, Kok. 2005, s. I-5425, 148 kohta ja asia C-171/05 P, Piau v. komissio, määräys 23.2.2006, 86 kohta).

63 Tässä tilanteessa ensimmäinen valitusperuste on hylättävä tehottomana.

EY 230 artiklan neljännen kohdan rikkomista koskeva toinen valitusperuste

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

64 Tällä valitusperusteella Saint-Gobain Glass Deutschland väittää lähinnä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sovelsi virheellisesti käsitettä, joka koskee sitä, että yhteisön toimi koskee henkilöä erikseen.

65 Valittajan mukaan asianomaisten toiminnanharjoittajien joukko oli lopullisesti määritetty ja/tai määritettävissä Saksan lainsäädännön perusteella, eikä sitä voitu missään tapauksessa laajentaa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voinut tässä tilanteessa väittää, että jakotakuun pysyttämistä koskevan kiellon soveltaminen perustui asianomaisessa toimessa objektiivisesti määritettyyn oikeudelliseen tai tosiasialliseen tilanteeseen.

66 Valittajan mukaan toiminnanharjoittajat määritellään tarkasti riidanalaisessa päätöksessä, joten objektiivinen viittaus vuoden 2007 ZuG:n 8 §:n soveltamisalaan olisi voitu muuttumatta korvata luettelolla, jossa nimetään toiminnanharjoittajat, tämän päätöksen ulottuvuutta muuttamatta.

67 Valittaja tukeutuu yhdistetyissä asioissa 41/70–44/70, International Fruit Company ym. vastaan komissio, 13.5.1971 annettuun tuomioon (Kok. 1971, s. 411, 21 kohta) ja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi voinut pitää riidanalaista päätöstä joukkona yksittäispäätöksiä, koska sen mukaan komissio kielsi tällä päätöksellä vuoden 2007 ZuG:n 8 §:ssä säädetyssä jakotakuussa tarkoitettujen toiminnanharjoittajien osalta kyseisen jakotakuun pysyttämisen voimassa. In fine, komission päätös SKJ II:sta on valittajan mukaan sekä yleisluonteinen päätös että joukko yksittäispäätöksiä, koska siinä kielletään vuoden 2007 ZuG:n 8 §:ään perustuvien jakotakuiden soveltaminen.

68 Komissio väittää, että tämä valitusperuste on hylättävä perusteettomana. Se katsoo tämän osalta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sovelsi asianmukaisesti EY 230 artiklan neljättä kohtaa.

69 Riidanalaista päätöstä ei sen mukaan voida lisäksi luokitella joukoksi yksittäispäätöksiä, koska komissio ei lausunut yksittäisistä hakemuksista ja koska sillä ei missään

tapauksessa ollut riittäviä tietoja laitoksista, joita ilmoitettu kansallinen jakosuunnitelma koski, jotta se olisi voinut lausua siten kuin valittaja pyrkii osoittamaan.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

70 On todettava, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perustellusti teki, että se, että on mahdollista määritellä jollakin tarkkuudella niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin toimenpidettä sovelletaan, tai jopa yksilöidä nämä oikeussubjektit, ei mitenkään merkitse sitä, että toimenpide koskisi näitä oikeussubjekteja erikseen, jos on selvää, että, kuten esillä olevassa asiassa, toimenpidettä sovelletaan asianomaisessa toimessa objektiivisesti määritellyn oikeudellisen tai tosiasiallisen tilanteen perusteella (ks. mm. em. asia Antillean Rice Mills v. neuvosto, tuomio 22.11.2001, 52 kohta; asia C-131/92, Arnaud ym. v. neuvosto, määräys 24.5.1993, Kok. 1993, s. I-2573, 13 kohta ja asia C-276/93, Chiquita Banana ym. v. neuvosto, määräys 21.6.1993, Kok. 1993, s. I-3345, 8 kohta).

71 Valittajan argumentaatiosta, jolla pyritään osoittamaan, että riidanalainen päätös on luonteeltaan hybridi, koska se on samanaikaisesti yleisesti sovellettava toimi ja joukko yksittäispäätöksiä, on todettava yhtäältä, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki valituksenalaisen määräyksen 59 kohdassa, että riidanalainen päätös, jonka adressaatti on Saksan liittotasavalta, on laajuudeltaan yleinen, koska sitä sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin ja sillä on oikeusvaikutuksia yleisesti ja abstraktisti määritellyille henkilöryhmille.

72 Toisaalta se, että riidanalaisen päätöksen seurauksena oli sen jakotakuun pysyttämistä koskeva kielto, jota tietyt toiminnanharjoittajat olisivat voineet tavoitella vuoden 2007 ZuG:n 8 §:n nojalla, ei aiheuta sitä, että tämä päätös olisi luonteeltaan joukko yksittäispäätöksiä.

73 Tämän osalta, toisin kuin valittaja väittää esillä olevassa valituksessa, se, että jäsenvaltion komissiolle esittämässä kansallisessa jakosuunnitelmassa on oltava luettelo laitoksista, jotka päästöoikeuksien kaupan järjestelmä kattaa, sekä mainінta oikeuksista, jotka tämä jäsenvaltio suunnittelee myöntävänsä kyseisille laitoksille, ei mahdollista sitä, että voitaisiin katsoa, että komissio lausui riidanalaisella päätöksellä yksittäisistä hakemuksista, mistä oli kysymys edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa International Fruit Company ym. vastaan komissio annetussa tuomiossa.

74 Tällainen toteamus saa vahvistuksen siitä, että direktiivin 2003/87 liitteessä III olevassa 10 kohdassa vahvistettu luettelo koskee asianomaisia laitoksia eikä niiden toiminnanharjoittajien nimiluetteloa, joille jaetaan oikeuksia.

75 Lisäksi tämän direktiivin 11 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaan kunkin jäsenvaltion, eikä komission, on päätettävä asianomaiselle ajanjaksolle myöntämiensä oikeuksien kokonaismäärä, aloitettava näiden oikeuksien jakoprosessi kunkin laitoksen toiminnanharjoittajalle sekä lausuttava kyseisten oikeuksien jakamisesta. Tällainen päätös tehdään sen kansallisen jakosuunnitelman perusteella, joka on laadittu kyseisen direktiivin 9 artiklan nojalla ja sen 10 artiklan mukaisesti.

76 Kuten lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa, direktiivin 2003/87 tavoitteista, kun niitä tarkastellaan sen johdanto-osan viidennen perustelukappaleen valossa, sen liitteessä III olevasta perusteesta 5 tai muista kyseisen direktiivin säännöksistä ei ilmene, että laitosten toiminnanharjoittajille annetaan takuu siitä, että niihin sovelletaan tiettyä jakotapaa tai että ne saavat tietyn määrän kasvihuonekaasujen päästöoikeuksia. Lisäksi muutokset, jotka Saksan liittotasavalta teki jälkikäteen SKJ II:een ja jotka komissio hyväksyi, vahvistavat tämän toteamuksen.

77 Tässä tilanteessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä EY 230 artiklan soveltamisessa, kun se katsoi, että riidanalainen päätös on laajuudeltaan yleinen, minkä vuoksi se ei vaikuta erikseen valittajaan.

78 On joka tapauksessa todettava, että vaikka valittajat eivät voikaan vaatia riidanalaisen päätöksen kumoamista, niillä on mahdollisuus riitauttaa riidanalaisen päätöksen nojalla toteutetut kansalliset toimenpiteet ja tässä yhteydessä vedota sen lainvastaisuuteen kansallisissa tuomioistuimissa, jotka antavat ratkaisun EY 234 artiklaa noudattaen (ks. vastaavasti asia 216/82, Universität Hamburg, tuomio 27.9.1983, Kok. 1983, s. 2771, 10 kohta ja asia C-70/97 P, Kruidvat v. komissio, tuomio 17.11.1998, Kok. 1998, s. I-7183, 48 ja 49 kohta).

79 Edellä esitetyn perusteella tämä valitusperuste on hylättävä ilmeisen perusteettomana, ja valitus on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

80 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan saman työjärjestyksen 118 artiklan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska Saint-Gobain Glass Deutschland on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut komission vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (kuudes jaosto) on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset